

2010. június 13.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 7,36-48)

Abban az időben

egy farizeus meghívta (Jézust), hogy egyék nála. Betért hát a farizeus házába, és asztalhoz telepedett.

Élt a városban egy bűnös nő. Amikor megtudta, hogy a farizeus házában van vendégségben, alabástrom edényben illatos olajat hozott. Megállt hátul a lábánál, és sírva fakadt. Könnyeit Jézus lábára hullatta, majd hajával megtörölte, elárasztotta csókjaival, és megkenete illatos olajjal.

Mikor ezt a farizeus házigazda látta, így szólt magában: "Ha próféta volna, tudná, hogy ki és miféle az, aki érinti: hogy bűnös nő."

Jézus akkor hozzá fordult: "Simon, mondanék neked valamit." Az kérte: "Mester! Hát mondd el!"

"Egy hitelezőnek két adósa volt. Az egyik ötszáz dénárral tartozott neki, a másik ötvennel. Nem volt miből fizetniük, hát elengedte mind a kettőnek. Melyikük szereti most jobban?"

"Úgy gondolom az, akinek többet elengedett" - felelte Simon.

"Helyesen feleltél" - mondta neki. Majd az asszony felé fordulva így szólt Simonhoz: "Látod ezt az asszonyt? Betértem házadba, s nem adtál vizet a lábamra. Ez a könnyeivel áztatta lábamat, és a hajával törölte meg. Csókot sem adtál nekem, ez meg egyfolytában csókolgatja a lábam, amióta csak bejött. Aztán a fejemet sem kentek meg olajjal. Ez meg a lábamat keni illatos olajával. Azt mondom hát neked, sok bűne bocsánatot nyer, mert nagyon szeretett. Akinek kevés bűnét bocsátják meg, az csak kevésbé szeret."

Aztán így szólt az asszonyhoz: "Bűneid bocsánatot nyernek."

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Nagyon nehezen érthető evangéliumi részt olvastunk ma. Nem a történet megértése a nehéz, hanem az abból leszűrhető tanulság. Mit kell cselekednünk? Hogyan maradunk igazságosak a mai szent evangélium alapján?

Több élű ez a mai evangéliumi részlet. Bemutatja az irgalmas Istent. Láttatja a bűnt, a bűnös embert. Egyszerre. Irgalom a bűnös iránt, engesztelhetetlen a bűnnel szemben.

A valamikori kódex-másolók, akik az evangéliumokat is írták, másolták, nem szerették ezt a részt. Nemcsak a történet maga volt számukra is nehezen követhető, hiszen a történet a maga korának vendégszokásai szerint is idegen volt, de nehéz volt értelmezniük a történetet.

A mai szentleckében Pál apostol mondja, hogy nem a mózesi törvények szerint válhat valaki igazgá. Nem a törvény adja meg a lélek méltóságát. Hanem Jézus Krisztus élete, majd kereszthalála és feltámadása.

Ez jelenti a mai evangéliumi történet megértésének, felfogásának kulcsát. Jézus Krisztus kereszthalálának és feltámadásának valósága hozza el a magyarázatot a bűnös iránti irgalom és a bűn elutasítása megértéséhez. Ehhez lelkileg fel kell nőni. Fel kell nőni lelkileg a mai evangéliumhoz.

Ha elbukom, akkor fel kell tudni állni.

De ez egyedül nem megy. Hogy is mondja József Attila egyik legszebb versében? *'Az Isten itt állt a hátam mögött, s én megkerültem érte a világot'.*

Sokszor hallani, hogy valaki azt mondja magáról: 'én már csak ilyen vagyok!' Elég szégyen, kedves Testvérek! Ha valaki negyven, vagy hatvanévesen is ugyanaz, ugyanolyan lelki színvonalon él, mint húszévesen, az nagyon nagy bajban van! Lelki tespedtség, lelki dagonya. Ki húzza ki a bűn sarából?

A bűnösnek mindig van bocsánat, de ha nem veszi észre, hogy ehhez meg kell, hogy tisztítsa magát a bűntől, akkor reménytelen helyzetbe hozza magát. Rohannak az évek, mint a Duna, de nem törődik a tisztulással. Eközben pedig az Úristen ott áll a háta mögött.

'Négykézláb másztam. Álló Istenem / lenézett rám és nem emelt föl engem. / Ez a szabadság adta értenem, / hogy lesz még erő, lábraállni, bennem.' – írja tovább József Attila.

Ha sikerül ráhagyatkozni az isteni irgalomra, akkor megszabadulhatunk a bűntől. Emelhetjük a lelkünket. Haladhatunk a lelki emelkedés útján.

A legtöbb emberben van annyi hiúság, hogy szeretne szép lenni. Aztán szeretne mindig egészséges lenni. Jó lenne, ha gazdag is lenne. Végül, de nem utolsósorban azt szeretnénk, ha mindenki szeretne bennünket. Ezek a leghőbb vágyak. De, kedves Testvérek, ezeket a vágyakat meg kell tölteni lélekkel!

Mit ér a szépség, ha közben belül olyan valaki, mint a rohadt alma? Mit ér a gazdagság lelki gazdagság nélkül?

Gondolkozzanak el, kedves Testvérek, hogy ha – mondjuk – művészei lennének a festészetnek, vajon milyen képet festenének önmagukról, az életükről? Szép lenne az a kép, harmonikus, színes, de kellemes a szemnek? Még akkor is, ha a sötétebb részletek is felkerülnek a képre? Mert mindent oda kéne festeni, nemcsak a kellemes oldalt! Mindazt, ami vagyok!

Azon törekedjünk, Testvérek, hogy ez a képzeletbeli festmény javítható legyen! Egyre több fényt festhessünk, egyre kevesebb sötét tónust! A szeretet fénye, a megbocsátás fénye, az irgalom fénye uralja a képet!

Ezt példázza a mai szent evangélium, ezt az irgalmasságot a bűnös iránt, aki lehetek én magam is, és a bűn elutasítását, amely bűn lehet az én bűnöm is. Közben – József Attila szerint – az Isten ott áll a hátam mögött, aki az erőt adja a lábra álláshoz. De felállni mindenkinek magának kell!

2010. május 23.

Evangélium Szent János könyvéből (Jn. 20,19-23)

Amikor a hét első napján (Húsvétvasárnap) beesteledett, Jézus megjelent a tanítványoknak ott, ahol együtt voltak, pedig a zsidóktól való félelmükben zárva tartották az ajtót. Belépett és így szólt hozzájuk: "Békesség nektek!" Miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát.

Az Úr láttára öröm töltötte el a tanítványokat. Jézus megismételte: "Békesség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket."

E szavak után rájuk lehelt, és így folytatta: "Vegyétek a Szentlelket! Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, s akinek nem bocsátjátok meg, az nem nyer bocsánatot."

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! A tanítványok lelkét félelem töltötte el. Félelem és csalódás.

Az apostol-szó annyit jelent, hogy 'küldött'. Ezek a küldöttek most megijedtek, féltek. Nem értették, mi történik velük. Nagypéntek után. Miután oly sok csodát láttak, érezték Jézus szeretetét. Ezek után megtörtént a Nagypéntek.

Mi sem értünk sok mindent, és ha az ember nem érti, mi történik körülötte, akkor félni kezd.

Bezárkóztak az apostolok. Bezárkóztak, de együtt voltak. Nem tudjuk, miről beszélgettek egymás közt. Volt-e és hány, aki azt mondta, hogy van jövőnk, és hányan, hogy nincs. Biztosan keserűséggel voltak tele, fájdalommal, hogyan történhetett meg mindez. Tudták, hogy ők kiválasztottak, de most minden összekuszálódott a lelkükben. De a készségük, a lelkük, az akaratuk, a szívük nyitva volt, azzal együtt, hogy nem értették, mi is történik.

Ez egy nagyon fontos eleme a velük történeteknek. A készségük, a szívük továbbra is nyitva állt. Csak az ajtót zárták be. Tudták, hogy Isten fia volt velük, tudták, nem hagyja el őket örökre, valaminek történnie kell. És elküldte nekik a Szentlelket. A Szentlélek megmutatta nekik az utat.

A Szentlélek megértése értelemmel megint csak nem megy.

Kedves Testvérek! A karácsony egyszerűen felfogható, ez az érzelem ünnepe. A húsvét már sokkal nehezebben követhető az értelemmel, pedig az értelem ünnepének mondjuk, de hit az alapja a megértésnek. Pünkösöd, a Szentlélek eljövetele értelemmel felfoghatatlan, csak hittel lehet felfogni, befogadni, elfogadni. A pünkösöd a legnagyobb isteni kegyelem, kegyelmi ajándék.

Az apostolokat is a Szentlélek mozdította ki lelki dermedtségükből. Oly erőt adott a tanítványoknak, hogy Jánoson kívül mind életét adta végül is hitéért, Jézus Krisztus evangéliumának terjesztéséért. Új lelkületet kaptak. De csak azért voltak képesek erre, mert készek voltak azt befogadni. Mert akarták, hogy így legyen. Mert küldöttek akartak lenni.

Jelenünkben a püspökök az apostolok, a küldöttek. A papok csak a püspök segítői. A püspök a küldött. Neki kell vinnie a zászlót, hirdetni az evangéliumot. Nem pompát kell mutatni, hanem a Jézus Krisztus 'jóhírét' kell hirdetni!

De miért olyan gyenge a hirdető szó, miért olyan gyengék a főpapok, a papok sokszor, miért olyan gyenge a hívek hangja? Mert túl sokan olyanok, mint a kő!

A kő akár mennyi időt lehet a vízben, ha onnan kivéve széttörjük, semmi nedvességet nem találunk benne. Mindegy mennyi ideig volt a vízben. Egy évet, száz évet, millió évet, a kő belseje száraz marad.

Az az ember, aki megkeresztelkedett, mindig azt mondja magáról, hogy keresztény, még tán vallásosnak is véli magát, de a lelkét nem érinti a Szentlélek, az olyan száraz lelkű marad, mint a kő.

Hányan vannak ilyenek, kedves Testvérek?! A pünkösd érintetlenül hagyja a lelkét, nem mozdul meg.

Az Ószövetségben oly sokszor szinte őrjöngtek a próféták emiatt. Ezékiel kiabálja például: 'Húszívetek legyen, ne kő-szívetek!' Befogadó szívetek legyen, hogy mozdulhasson. Erről szól a pünkösd.

Engednünk kell, kedves testvérek, hogy a Lélek hassa át a szívünket, lelkünket, a Szentlélek. A Szentlélek adományai: bölcsesség, okosság, a tudomány, a jámborság. Hogy mindaz az az isteni kegyelem, amit kapunk, az áthasson bennünket!

Az országunkban körülbelül hatszáz ezer ember jár minden vasárnap templomba, szentmisére. Hatszáz ezer ember, ez nem kis szám! Ennek látszani kéne az élet más területein. Ennek hatása kéne, hogy legyen! De ebből vajon mennyi a kő, aki csak benne van a vízben, csak kívülről lesz nedves?

Próbálják ki, kedves Testvérek, amikor részt vettek a vasárnapi szentmisén, este kérdezzék meg maguktól, vajon mit adott ma nekem a szentmise? Mit segített az nekem? Hagytam, hogy hasson rám a Szentlélek? Örültem, hogy részt vehettem a szentmisén, hogy együtt lehettem oly sok ismerőssel ebben az örömben? Vagy kő maradtam?

A pünkösdben van az egyház ereje is. Mert a hívek adják az egyház erejét. Mindazok a hívek, akik nem kövek, akikben munkálni képes a Szentlélek. Csak a Szentlélek adja az egyház erejét, a közösség papjának az erejét is.

A templomba, a szentmisére azért jövünk, hogy alkalmunk legyen a Szentlélek befogadására. Ne magunkat akarjuk megtalálni, hanem a Szentlelket hagyjuk működni. Lelkünk megnyitására jöjjünk a templomba, a szentmisére. Nem önmagunkat kell keresnünk, hanem a Jóistent! Ahhoz pedig az egyetlen mód, ha hagyjuk, hogy megtaláljon, ha nyitottá tesszük a lelkünket, hogy belénk költözhessen.

A nyitott lélek többet imádkozik, mert igényli, kívánja, ezzel vonzódik az Istenhez. A múltkoriban hárman voltunk hétköznapi egy szentmisén. Hol voltak a többiek? Akik nem járnak dolgozni, hol voltak?

Ádventkor szombatoként meggyújtjuk itt a templomban a következő gyertyát az adventi koszorún. Tízen voltunk. Az önkormányzati gyertyagyújtáson voltak ötvenen, néha még többen is. Itt a templomban imádkozunk a gyertyagyújtáskor, ott verseket olvasnak. Magunkat keressük az ilyen alkalmakkor, vagy az Istent? Valami nagyon nincsen rendben! A forralt bor hiányzik a templomból? Azokról beszélek, akik amúgy jönnek a templomba. De a gyertyagyújtáskor a templomba nem jön el, oda meg elmegy?

Kedves Testvérek! Ne legyünk kövek! Tegyük magunkat képessé a Szentlélek befogadására! Ide tartozunk, kinyitjuk a lelkünket, és a Jóisten kegyelme, a Szentlélek belénk költözik és működni kezd. Erre irányítja figyelmünket, jó szándékunkat pünkösd ünnepe.

2010. április 25.

Evangélium Szent János könyvéből (Jn. 10,27-30)

Abban az időben Jézus azt mondotta tanítványainak: „A juhaim hallgatnak szavamra, ismerem őket, és ők követnek engem. Örök életet adok nekik, nem vesznek el soha, nem ragadja ki őket a kezemből senki. Atyám adta őket nekem, s ő mindenkinél nagyobb: Atyám kezéből nem ragadhat ki senki semmit. S én és az Atya egy vagyunk.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! A mai napon a 'Jó pásztor' vasárnapját üli egyházunk. 'Örök életet adok nekik' – mondja Jézus, mármint a juhainak, akik 'nem vesznek el soha'.

De mi az az 'örök élet', kedves Testvérek? Mit ígér az Úr Jézus az örök élettel? Elgondolkodtunk-e azon már az életünk folyamán, hogy minden egyes cselekedetünk arról kellene, hogy szóljon, hogy örök életünk legyen? Hogy senki és semmi ne ragadjon el bennünket az Istentől?

Pál apostol is így ír erről: 'Nem ragadhat el engem senki Krisztustól! Sem mélység, sem magasság. Sem nehézség, sem gyötrelém. Sem boldogság, sem boldogtalanság.' Ehhez mi hozzátehetjük: 'Sem a betegség, sem az egészség. Sem a győzelem, sem az, ha veszítünk.'

Senki és semmi nem szakíthat el bennünket az Istentől, Jézus Krisztustól. És aki követi a jó pászort, hallgat szavára, az elnyeri az örök életet.

A mai ember végképp nem tud mit kezdeni az örökkévalóság, az örök élet fogalmával.

Minden egyes szentmise az örök életről beszél. Vallásos életünk alapja, hogy van-e vágy bennünk az örök élet iránt. De ez az 'örök' nem egy időhatározó! Nem viszonylagos.

Isten nem viszonylagos. Istennek nincs múltja. Nem lehet kategóriákba szorítani, hiszen, ha lehetne, már megfogható is lenne, már nem is lenne Isten. Az Istent nem lehet időben mérni.

Az idő az viszonyítás, ami abból fakad, hogy van létünk, van tudatunk. A távolság viszonyítás, ettől addig tart, és ilyen viszonyítás az idő is. Történelmünk is idő, az őseinkben rejlik a mi történelmünk. De Isten nem történelem, az örökkévalóság nem viszonylagos.

Isten van! Nem volt, hanem van. Örökké van. És ő azt akarja, hogy mi se viszonylagos életet éljünk, hanem részesei legyünk ennek az 'örökké van'-nak. Hogy ne vesszünk el. Hogy ne hulljunk vissza az anyagba, hanem az isteni fény éltesse minket.

Mindezt nem tudjuk az anyagi világ tudományával magyarázni, megérteni, mérni, bizonyítani. Ehhez is hit kell. A hit és a tudomány párhuzamos síkokon halad, kiegészítik egymást az ember számára, hogy az embert körülvevő világot érthessük és élhessünk benne. Az örökkévalósághoz, annak felfogásához a hit által közelíthetünk.

A hit által tudunk Isten teljességéről, aki jelen van a világban, és Ő azt akarja, hogy mi is, akik részei vagyunk a világnak, mi is jelen legyünk benne. Hogy ne vesszünk el. Ezt a teljességet kell felismernünk! A hit által. Ez az örök élet kulcsa.

A hit cselekedetei által már itt a földi életben képesek vagyunk megtapasztalni az örök életet, így képesek vagyunk vágyakozni is annak elérésére.

Nem véletlen, kedves Testvérek, hogy éppen a gyászban lehet megfigyelni a gyászolóok viszonyát az örök élet fogalmához. Hogy van-e hite, amely megérteti és elfogadta vele az örökkévalóság fogalmát?

Elmúlt vasárnap láthattuk a lengyel államelnök és feleségének ünnepélyes temetését. Számomra nagy élmény volt. Nem a nagy pompa, hanem a közben hallott zene. Az a zene nemcsak

gyönyörű volt, hanem felemelő is. Nem gyászzene volt, nem szomorú zene. Szinte belezengte a világba a feltámadást, az örök élet hitét. Derű és erő jött át a dallamokon. Aki ezt a szertartást szervezte, annak van hite. Nem siránkozás volt a szertartás, hanem az örök életben való bizalom sugárzott.

Olvasni lehetett, hogy a temetési szertartásig minden reggel szentmisével kezdődött a nap az elnöki palotában. Ez volt a legfontosabb ezekben a napokban. A halálnak is lehet üzenete. Hitbeli üzenete. Amit mindenki az életével érdemel ki. Kérjük az Úristentől, hogy lehessen üzenete a halálunknak. Ez az üzenet nem tud más lenni, mint az, hogy van Isten, van örökkévalóság! Ehhez az üzenethez az életünkkel kell felnőni.

Emlékezzünk II. János Pál pápánk halálára! Még a világ hitetlen része is megrendült, mert megrendítette a nagyszerű ember hite, hite az Istenben, hite az örökkévalóságban. Ezt a hitet sugározta az élete, de ezt sugározta halálában is. 'Legyetek derűsek' – üzent a halálos ágyáról. Ez az örökkévalóságban való hit derűje.

Sokan a hit cselekedetei közül a legfontosabbnak tartják a jótékonykodást, a szeretetszolgálatot. Valóban fontosak ezek, de nem a legfontosabbak. Az élő hit, a hit az örökkévalóságban, ennek kisugárzása, ez a legfontosabb! A hit nélkül tengődő embernek vissza tudom-e adni a reményt, hogy a depresszióba süllyedtét hozzásegítem, hogy Istenben találja meg ezt a reményt, ez a legfontosabb. Erre pedig csak akkor vagyok képes, ha sugárzik belőlem a hit, a hit Isten örökkévalóságában. Hiszen csak ez az örökkévalóság adhatja a reményt, hogy el ne vesszünk.

A jó pásztor ezt a hitet sugározza egész lényével, létével, cselekedeteivel. Nem veszhetünk el, ha a juhain vagyunk, ha hallgatunk szavára és követjük Őt.

2010. április 18.

Evangélium Szent János könyvéből (Jn. 20,19-31)

Amikor a hét első napján beesteledett, megjelent Jézus a tanítványoknak, ott, ahol együtt voltak, bár a zsidóktól való félelmükben bezárták az ajtót. Belépett, megállt középen és köszöntötte őket: "Békesség nektek!" E szavakkal megmutatta nekik kezét és oldalát. Az Úr láttára öröm töltötte el a tanítványokat. Jézus megismételte: "Békesség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket." Ezekkel a szavakkal rájuk lehelt, s így folytatta: "Vegyétek a Szentlelket! Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, s akinek megtartjátok, az bűnben marad."

A tizenkettő közül az egyik, Tamás, nem volt velük, amikor megjelent nekik Jézus. A tanítványok elmondták: "Láttuk az Urat!" De kételkedett: "Hacsak nem látom kezén a szegek nyomát, ha nem helyezem ujjamat a szegek helyére, és oldalába nem teszem a kezem, nem hiszem." Nyolc nap múlva ismét együtt voltak a tanítványok, s Tamás is ott volt velük. Ekkor újra megjelent Jézus, bár az ajtó zárva volt. Belépett, megállt középen, és köszöntötte őket: "Békesség nektek!" Aztán Tamáshoz fordult: "Nyújtsd ide az ujjadat és nézd kezemet! Nyújtsd ki a kezedet és tedd oldalamba! S ne légy hitetlen, hanem hívő!" Tamás fölkiáltott: "Én Uram, én Istenem!" Jézus csak ennyit mondott: "Hittél, mert láttál. Boldogok, akik nem látnak, mégis hisznek."

Jézus még sok más csodajeleket is mutatott tanítványai előtt, amelyeket nem jegyeztek föl ebben a könyvben. Ezeket azonban följegyezték, hogy higgyétek: Jézus a Messiás, az Isten Fia, s hogy a hit által életetek legyen az ő nevében.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Ebben a mai evangéliumi történetben meglepő ez a hitelenség, amelyet Tamás apostol mutat. De a feltámadt Krisztus nem háborodik fel ezen, hanem hagyja, sőt felszólítja, hogy tapintsa meg a feltámadt testet. Csupán annyit mond Tamásnak, hogy ne kételkedjék, hanem higgyen.

De nem ilyen egyszerű ez az eset, kedves Testvérek, mint ahogy első hallásra vélhetjük. Az ember mindig is tele volt kétellyel, tele van kérdésekkel az egész teremtett világgal kapcsolatban, hát még az Istennel kapcsolatban. Jó szándékú ember is kutatja, várja a feleleteket ezekre a kérdésekre.

De feleletet csak akkor kaphatunk, ha tudunk kérdezni. És kérdezzünk! Ha nincs kérdeznivalónk, akkor felelet sincs.

Ha a családban nincs kérdés, akkor felelet sincs, és lassanként érdektelenné válnak egymás iránt a család tagjai. Kell tudni kérdezni. A kérdés bizonyítja az érdeklődést. Mutatja a kérdés, hogy fontos a válasz.

Az Istennel kapcsolatos kérdések pedig manapság különösen hiányoznak. A jó kérdések, amikre jöhet a válasz. A legtöbbször már a kérdésben megfogalmazódik a kérdést feltevő hozzáállása, hogy valójában nem érdekli a válasz. Eleve olyan kérdést fogalmaz meg, amely tagadja a választ. Rossz kérdéseket tesznek fel sokszor az Istenről. Mert nem a szívből jön a kérdés, nem nyitott szívvel kérdeznek.

A kérdés elhangzásakor lehet már sokszor érezni, hogy mennyire nyitott a kérdező a feleletre. Még a kutya is a hangszín és hangerő alapján értelmezi az emberi szót, érteni akarják, hogy felelhessenek rá azzal, hogy végrehajtják az ember szavát. Így van az ember is, ha hallja a másik ember kérdését, hiszen a szavakhoz hozzá tartozik a hangszín, ahogy mondják, a hanghordozás. Majdnem mindig értelmezni lehet a kérdés komolyságát abból, ahogy kérdeznek.

Sokszor nem kapunk olyan választ, amelyet vártunk, vagy nem elégít ki a felelet. De az biztos, hogy a nyitott szívvel feltett kérdésre adott felelet jelzi a válaszadó figyelmét, a felém fordulását. A válasz önmagában jelzi, hogy fontos a válaszadónak a kérdés feltevője. Ha kérdezek nyitott szívvel, a válasz jelzi, hogy nem hagy magamra a válasz adója, még ha nem is tud a felelettel segíteni.

Tamás apostol kérdez. Valójában tehát nem hitetlenkedik, hanem kérdez. Más evangéliumi részletben is, ahol Tamás kérdez, feltűnik, milyen komoly a kérdés, mennyire nyitott szívvel kérdez. Mikor Jézus hallja megrendülten, hogy Lázár, a barátja meghalt, sietve megy Jeruzsálem környékére, ahol már veszélyes feltűnnie, már az életére törnek, de akkor Tamás mondja a többieknek: 'menjünk és haljunk meg veled!' Ennyire szerette Jézust! Az utolsó vacsorán, amikor Jézus mondja: 'el kell mennem, hogy helyet készítsek nektek', akkor a többi tanítvány hallgat, de Tamás megkérdi: 'Uram, hová mész?' Amire Jézus válasza: 'Tamás, én vagyok az út, az igazság és az élet!'

Tamás apostolban megvolt az Istenhez való ragaszkodás. Amikor a tanítványok mondják neki, hogy 'itt volt az Úr', ő azt mondja, nem hiszem, hiszen láttam meghalni a kereszten. Ez nem hitelenség, hiszen honnan is tudná, hogy mi a feltámadás. De amikor megtapinthatja a szeretett Mestert, csak annyit mond: 'én Uram, én Istenem!' Ennél többet nem lehet mondani akkor, amikor megtapasztalja valaki az Isten létét.

Jézus őt sem szidja, ahogy a többieket sem, akik mind elhagyták Őt a keresztútján. Nem tesz szemrehányást. Tudja, hogy mire képesek, hol tartanak az isteni mű felfogásában. 'Ne légy hitetlen, hanem hívő!' – mondja Jézus. Annál szebb és kifejezőbb válasz nincs, mint ez: 'Én Uram, én Istenem!'

Tudjunk kérdezni az Istentől, kedves Testvérek! Nyissuk meg a szívünket a válasznak, és Isten válaszolni fog. Ha tiszta, nyitott szívvel kérdezzük, akkor nemcsak a válasz jön, hanem meg is halljuk ezt a választ. Kegyelmet kapunk ehhez, isteni kegyelmet.

2010. április 4.

Evangélium Szent János könyvéből (Jn. 20,1-9)

A hét első napján, kora reggel, amikor még sötét volt, Mária Magdolna kiment a sírhoz. Észrevette, hogy a követ elmozdították a sírtól. Erre elfutott Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit kedvelt Jézus, és hírül adta nekik: "Elvitték az Urat a sírból, s nem tudni, hova tették."

Péter és a másik tanítvány elindult és a sírhoz sietett. Mind a ketten futottak. De a másik tanítvány gyorsabban futott, mint Péter, és hamarabb ért a sírhoz. Benézett, s látta a gyolcsot, de nem ment be. Nem sokkal később Péter is odaért, bement a sírba és ő is látta az otthagyt gyolcsot, meg a kendőt, amellyel a fejét befödtek. Ez nem a gyolcs közt volt, hanem külön összehajtva más helyen.

Most már a másik tanítvány is bement, aki először ért oda a sírhoz. Látta és hitt. Eddig ugyanis nem értették az Írást, amely szerint föl kellett támadnia a halálból.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Minden szentmisén elhangzik: 'Halálot hirdetjük, Urunk, és hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz'.

Hirdetjük Krisztus halálát, és hittel várjuk eljövételét. Jöjjön el, hogy nekünk is üdvösségünk legyen. Nehéz kifejezni a húsvétot, mert hit kell a magyarázathoz, annak elfogadásához. A végtelen Istent nehéz, szinte lehetetlen elmagyarázni a véges embernek. De Isten kegyelmét és szeretetét minden egyes ember képes megtapasztalni. Ehhez nyitott szív kell, mert úgy képes az ember hagyni és befogadni Isten kegyelmét és szeretetét. Ez adja Isten megtapasztalását.

Isten legnagyobb csodája és ajándéka a világ és az ember számára nem a világ megteremtése, az ember megteremtése. Az a legnagyobb csoda és ajándék, hogy végtelenül kiüresítette önmagát azért, hogy értünk, nekünk áldozza önmagát, hogy életünk legyen. Örök életünk legyen.

A temetőben – figyelve a sírkövek feliratait – sok minden leolvasható a család életlátásáról. A sok, nagyon különböző felirat között kitűnik egy: 'Én vagyok a Feltámadás és az Élet. Aki hisz bennem, az örökké élni fog.'

Kedves Testvérek! Erről szól a húsvét. Ennél jobban nem lehet magyarázni. 'Én vagyok a Feltámadás és az Élet. Aki hisz bennem, az örökké élni fog.'

'Porból lettél és porrá leszel' – mondja egy másik igazság, ami nem ellentmond az előbbinek, hanem kiegészíti azt. 'Én vagyok a Feltámadás és az Élet. Aki hisz bennem, az örökké élni fog.' Hogyan történik ez? Nem tudjuk, nem tudhatjuk, mert emberi elmével ez nem kalkulálható, fizikai megfigyelésekkel, mérésekkel nem bizonyítható.

De hiszen van egyéb, sok olyan mozzanata világunknak, amely létezik, mégsem kalkulálható, természettudományosan nem magyarázható. Ilyen az is, hogy ki hova születik és miért. Ezen senki sem töpreng, mégis hivatkozunk a tényre, sokszor hivatkozunk is vele. Erre sincs válasz az emberi elmével, mert ez is az isteni mű végtelen rendszerének valamilyen csodálatos részlete.

A feltámadásra is gyártanak ezer és még ezer elméletet, a teológusok is számtalan magyarázattal szolgálnak. Hiába ismernénk, értenénk meg ezt a rengeteg elképzelést, a valósághoz nem jutnánk közelebb. Ha nem hittel közelítünk a feltámadás tényéhez, fogalmához, akkor értelmetlen marad számunkra!

Hit, a józan ész hite szükséges. Ha hittel csodálkozom rá a világra, akkor értem meg Isten szerepét a teremtésben, ha hittel veszem a húsvéti ünnepek történéseit, akkor értem meg Krisztus halálának értelmét, az értünk, értem való áldozatának célját és értékét.

A keresztút járásakor mondtuk: két isteni adomány van, ami kiegészíti egymást; az első az Oltáriszentségben jelen lévő Jézus Krisztus, a másik az édesanyák könnye. Hogy függ ez a kettő össze? Az ember, ha nem képes megérteni az isteni szándékot, akkor majd megértetik vele azt a könnyek. Ha eltúlozzuk az értelem szerepét, akkor majd besegít az érzelem. Az édesanyák könnye az érzelem útján magyaráz meg az értelemnek nehezen fogható fogalmakat.

Az egész életünk egy nagy összefüggés az Istenben, az Isten csodájában, mert az Istennek szándéka van az emberrel. Van terve velünk. Mindannyiunkkal külön-külön. Ezt a tervet meg kell tudnunk hallani. De a szerint is kell élnünk, cselekednünk.

A szentmise elején említettem Csizmadia Gyuri bácsit, aki szombaton – készülve a feltámadási körmenetre – elszenderedett, örökre elszenderedett. Mindenki ilyen véget kívánna magának egy ilyen szép és hosszú élet után! De éppen ez az! Egy szép élet kapja meg ezt a kegyelmet.

Szép élet, kedves Testvérek! Ehhez az tartozik, hogy keresem az Isten útját, keresem a tervét velem és a szerint élek, hogy vasárnapról vasárnapra a feltámadás meg legyen a lelkemben.

A Gulágról olvastam tegnap este, és egy ott írott levél maradt a szívemben. A húsvétról írt az illető, a feltámadás ünnepéről ott a táborban. Azt írja, hogy nem tudtak ünnepi körmenetre menni, nem tudták belekiáltani a világba, hogy Krisztus föltámadott, valóban föltámadott. De azt tudták, hogy ez a nap a húsvét, és tudták, mit jelent ez számukra. Ezt a tudatot nem tudták elvenni tőlük, így a lelkükben ünnep volt, ünnepelték a feltámadást. Ez a tudat erőt adott, segített kibírni a sok szenvedést. Bennük is ott élt a feltámadás.

'Én vagyok a Feltámadás és az Élet. Aki hisz bennem, az örökké élni fog.' Legyen ez életünk kísérője!

'Most még homályosan látok' – mondja Szent Pál a Szeretet-himnuszban – 'akkor majd színről színre.' Most még sok mindent nem értünk az értelmünkkel, de majd eljön az idő, amikor minden világos lesz. De addig is miénk a feltámadás, a saját feltámadásunk a bűneinkből egy új, tiszta életre. Ezt adja nekünk húsvét ünnepe.

2010. március 15.

Evangélium Szent Máté könyvéből (Mt. 9,35-38, 10, 1)

Nyilvános működése idején Jézus bejárt minden várost és falut. Tanított a zsinagógákban, hirdette országának örömhírét, meggyógyított minden betegséget és minden bajt. Ahogy végignézett az embereken, megesett a szíve rajtuk, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélküli juhok: elcsigázottak és kimerültek.

Akkor így szólt tanítványaihoz: "Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek az aratás Urát, küldjön munkásokat aratásába!" Akkor összehívta tizenkét tanítványát, és hatalmat adott nekik, hogy kiűzzék a tisztátalan lelkeket, és meggyógyítsanak minden betegséget és minden bajt.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Ünnepelni jöttünk össze, ahogy az ország számos pontján, remélhetően nemcsak külsőségekben, hanem a lelkekben is. Úgynevezett polgári ünnep ez a mai. Ilyen polgári ünnep három van egy évben nálunk: március 15, október 23 és augusztus 20.

Mit jelent ez a három nap, ez a három ünnep a magyar ember számára? Az országhatár ebben a kérdésben nem számít, de létezik különbség magyar és magyar között. Volt mindig is különbség, sőt ellentét a hűségesek és a hűtlenek között. Mindig meg is van az ellentét azok között, akik szeretik a hazájukat, és akik elárulják a hazát. Hiába próbálunk úgymond politikamentes beszédeket fogalmazni, az igazság nem elhallgatható, hogy ez a kettősség mindig megvolt a nemzetben. De vajon van-e jövője annak a nemzetnek, amelyik ilyen kettősségben él? Hűségesekekkel és hűtlenekkel. Igazakkal és hamissal. Kitartóakkal és elmenekülőkkel.

Március 15-ének megvolt a böjtje: október 6-a és az utána következő megtorlások. Október 23-ának megvolt a böjtje: november 4-e és az utána következő megtorlások. Augusztus 20-nak is megvolt a maga böjtje, a Szent Istvánt követő széthúzás, a hatalmi harcok. De a magyarság szempontjából a 89-es változásnak is megvolt a maga böjtje, a december 5-i választás, amikor az anyaországiak megtagadták a határon túliakat. Mi lehet mindennek az oka?

Az, hogy sokan közülünk nem a helyes úton járnak. Nem azon az úton, amit országalapító szent királyunk kitűzött számunkra, amit oly sok államférfi és vezető kijelölt számunkra, akiknek volt hitük és erkölcsük. Nem azon az úton, amit kijelölt számunkra az Úristen. Mert aki hittal és erkölcsben járja ezt az utat, annak hazaszeretete is van. Mert annak felelősségérzete is van, ami a hazaszeretet egyik alapja.

Vajon hányan járnak még a helyes úton, hányan találnak vissza oda? Vajon miből lesz több ebben az országban: október 6-ból, vagy március 15-ből? November 4-ből, vagy október 23-ból? December 5-i megtagadásból, vagy együtt érző, elfogadó szeretetből? Továbbra is kísérni fogja történelmünket ez a kettősség, ha nem lesznek túlnyomó többségben a jó úton járók. A hit és az erkölcs útján járók. Ha nem követjük a kijelölt utat, Krisztus útját. Ahogy Krisztus mondta: 'Én vagyok az út, az igazság és az élet!'

Csak ezen az úton találhat magára a magyar nemzet, találhat a hazaszeretetre.

Látszólag kisebbségben vagyunk azok, akik ezen az úton járunk. Mert szédítenek a hamisak, a hűtlenek: 'Ósdi már az, ahogy ti gondolkotok, ahogy ti vélekedtek a hazáról! Már más világ van.' Sokan elhiszik ezt, behódolnak ennek a beszédnek, ennek a világlátásnak. Pedig a hitet és az erkölcsöt örök érvényű törvények alkotják. Jézus ezekről az örök értékekről beszél. Örök értékekről van szó a hazaszereteten, abban nincs ósdi, nincs elavult. A hazaszereteten nincs liberális, vagy baloldali, vagy konzervatív. Vagy hűséges vagyunk a hazához, vagy nem! Vagy

kitartok e haza mellett, vagy nem! Ebben a kérdésben az ember személyesen dönt. A hit és az erkölcs egyszemélyes ügy.

Nagy baj az, hogy többnyire olyanok viszik a szót a nemzet életében, akik nem a hit és az erkölcs talaján állnak. Manapság alig lehet színházi előadást megnézni, mert erkölcstelen, sokszor trágár az előadás. Sportrendezvényre nem lehet elmenni, mert a trágárságon kívül még a gyűlölet is tombol. Ezek közösségi események, így tömegesen rombol az erkölcstelenség, a mocsok. És nincsenek már eszközök, hogy ezeknek gátat vessenek.

Mit adunk át így a gyermekeknek? Mit adunk át így a jövőnek?

A felelősség arra is ki kell, hogy terjedjen az ilyen rendezvényeken, hogy ellenőrizni kell, mit és hogyan akar valaki előadni a közösség előtt. Nem szabad megengedni a mocskot, a hazafiatlan, erkölcstelen előadást. Manapság szinte csak ilyen szerzőket dicsőítenek, az irodalomban ezek a mérvadók. Akik úgynevezett világpolgárok, nem pedig a haza elkötelezettjei. Ilyenektől mondanak költeményeket az iskolai rendezvényeken, vagy más fórumokon.

Amikor ilyen nagy erkölcsi bajban van a haza, a nemzet, akkor nem lehet 'világpolgárkodni'. Akkor hazaszeretetre, erkölcsre, hitre, végső soron Istenre van szükség!

Ehhez kipróbált emberekre van szükség a megszólalásokban. A katolikus egyház ebben mindig élenjárt, amit sokszor és sokan kárhoztattak, pedig ez a biztosíték. Kipróbált embereket szabad csak szóhoz engedni!

Pál apostol már figyelmeztet erre a neofitákkal, a friss megtérőkkel kapcsolatban. Előbb nekik bizonyítani kell, aztán kaphatnak szót.

Aki még nem bizonyított, az ne oktasson, ne kapjon vezető szerepet! Aki bizonyított az életével is a hazaszeretetben, az erkölcsösségben, hitben, arra lehet csak bízni vezető, oktató szerepet. Akinek az Isten, család, haza az erkölcsi vezéreszméje, de nemcsak szóban, hanem az életében is.

Örüljünk, ha az eddig rossz oldalon álló megtér, ha elfogadja a hit és erkölcs diktálta életvitelt. De előbb bizonyítson, csak aztán lehet közösségi feladattal is megbízni. Ez bizony a következő időszak nagy próbatétele lesz mindannyiunk számára.

Számunkra, kedves Testvérek, a 2010-es év nagy vízvonalzó! Kikre bizzuk a sorsunkat? Kipróbált férfiakra, asszonyokra, vagy ismét a hamisakra. Olyanokra bizzuk-e a jövőnket, akik hit és erkölcs értékrendjével élnek, vagy akik erről legfeljebb csak beszélnek, vagy egyszerűen becsapják, kifosztják a hazát, a nemzetet, és trükkök százaival uralkodnak a nemzetben, a hazán.

Szent István királyunk olyan jól megépítette ezt az országot nekünk, hogy máig áll. Hogy továbbra is álljon és helyet adjon minden hazáját szerető magyarnak, követnünk kell az ő útmutatását, az Isten útját, a hit és az erkölcs egyetlen előrevivő útját!

2010. március 14.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 13,1-9)

Azokban a napokban: Vámosok és bűnösök jöttek Jézushoz, hogy hallgassák őt. A farizeusok és az írástudók méltatlankodtak miatta. "Ez szóba áll bűnösökkel, sőt eszik is velük" - mondták. Jézus erre a következő példabeszédet mondta nekik:

"Egy embernek két fia volt. A fiatalabbik egyszer így szólt apjához: Atyám, add ki nekem az örökség rám eső részét. Erre ő szétszította köztük vagyonát. Nem sokkal ezután a fiatalabbik összeszedte mindenét, és elment egy távoli országba. Ott léha életet élt, és eltékozolta vagyonát. Amikor mindenét elpazarolta, az országban nagy éhínség támadt, s ő maga is nélkülözni kezdett. Erre elment, és elszegődött egy ottani gazdához. Az kiküldte a tanyájára, hogy őrizze a sertéseket. Szívesen megtöltötte volna gyomrát a sertések eledelével, de még abból sem adtak neki.

Ekkor magába szállt: Atyám házában hány napszámos bővelkedik kenyérben - mondta -, én meg itt éhen halok. Felkelek, atyámhoz megyek, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Arra már nem vagyok méltó, hogy fiadnak nevezz, csak béreseid közé fogadj be. Azonnal útra is kelt, és visszatért atyjához.

Atyja már messziről meglátta, és megesett rajta a szíve. Eléje sietett, nyakába borult, és megcsókolta. Ekkor a fiú megszólalt: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Arra már nem vagyok méltó, hogy fiadnak nevezz. Az atya odaszólt a szolgáknak: Hozzátok hamar a legdrágább ruhát, és adjátok rá. Húzzatok gyűrűt az ujjára és sarut a lábára. Vezessétek elő a hizlalt borjút, és vágjátok le. Együnk és vigadjunk, hisz fiam halott volt és életre kelt, elveszett és megkerült. Erre vigadozni kezdtek.

Az idősebbik fiú kint volt a mezőn. Amikor hazatérőben közeledett a házhoz, meghallotta a zeneszót és a táncot. Szólt az egyik szolgának, és megkérdezte, mi történt. Megjött az öcséd, és atyád levágatta a hizlalt borjút, mivel épségben visszakarta őt - felelte a szolga. Erre az idősebbik fiú megharagudott, és nem akart bemenni. Ezért atyja kijött, és kérlelni kezdte. De ő szemére vetette atyjának: Látod, én annyi éve szolgállok neked, és egyszer sem szegtem meg parancsodat. És te nekem még egy gödölyét sem adtál soha, hogy mulathassak egyet a barátaimmal. Most pedig, hogy ez a te fiad, aki vagyonodat rossz nőkre pazarolta, megjött, hizlalt borjút vágattál le neki. Ő erre azt mondta: Fiam, te mindig itt vagy velem, és mindenem a tied. De most úgy illett, hogy vigadjunk és örüljünk, mert ez a te öcséd meghalt és most életre kelt, elveszett és újra megkerült."

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Szokták mondani a mai evangéliumról, hogy az Újszövetség gyöngyszeme. Vajon miért?

Ez a mai történet, példabeszéd, teljes mértékben emberi történet, amely ember és Isten viszonyáról szól. Ez a megállapítás ugyan mindegyik evangéliumi történetre igaz, de ez a mai azért különleges, mert nagyon valóságosan emberi példában mutatja az ember és Isten viszonyát, Isten végtelen szeretetét az ember iránt.

Elmondhatjuk azt is, hogy hasonló történet mindegyikünk életében előfordult már, ismerjük. A hűség, a hűtlenség, a megbocsátás és szeretet története.

Ismerjük az idősebb fiú lázadását, felháborodását: hogy van ez, hogy a másik, a hűtlen bírja az apa szeretetét, megbocsátását, amikor pedig ő lenne érdemes minden elismerésre, hiszen ő mindvégig kitartott, és ezért nem kapott különösebb köszönetet, előnyöket.

Megrendítőek az apa szavai: 'Mert te mindig velem voltál, mindenem a tied amúgy is, de ez a te öcséd, aki eddig elveszett, most előkerült.'

Sokszor megesik, hogy a szülők szeretetért versengenek a gyerekek, vajon melyiküket szereti jobban az anya, vagy apa. A jó szülő mindig éppen azt a gyereket szereti a legjobban, akinek a legnagyobb szüksége van erre, mert bajban van. Anya és apa azért a gyermekért küzd a legjobban, a legtöbbet, akivel a legtöbb gond van.

Félreértés azt hinnie a többi gyerekeknek, hogy őket kevésbé szeretik a szülők. A családon belül ez a természetes. Mindig annak kell nyújtani a legtöbb segítséget, akinek arra szüksége van. A testvéreknek is így kell érezniük, tenniük.

Ezt a feltétel nélküli szeretetet és elfogadást példázza az evangéliumi történet. A Mennyei Atya ilyen az emberhez. Mindenkinek megadja a visszaút lehetőségét, akárhogy is elkalandozna az ember, elherdálna minden rábízott talentumát. Nincs elveszett ember, nincs elveszett élet, ha visszatalálunk Istenhez.

A kereszténység tanítja leghatározottabban, hogy van kiút minden helyzetből, amibe magát sodorja az ember. Isten nem zárja őt ki, ahogy a történetbeli apa sem zárja be a kapukat a visszatérő fia előtt. Nem mondja neki, hogy menjen onnan, hiszen elhagyta őt, elment és szégyent is hozott rá. Inkább örömmel fogadja, magához öleli, szépen felöltözteti, és ünnepi lakomát készítet.

Ez a megbocsátás a legnagyobb próbatétel minden keresztény ember számára. Ha zörget a visszatérő, a bocsánatot kérő, vajon ki tudom-e tárnai a kaput, és meg tudok-e bocsátani tiszta szívvel?

Az olyan helyzet leginkább a családon belül elfogadhatatlan, ha a szülő és a gyermek között nincs megbocsátás. Ha cipelik a valós, vagy vélt sérelmeket, ha a haragot, vagy bizalmatlanságot dédelgetnek a szívükben. Ha nem képesek tiszta szívvel, feltétel nélkül megbocsátani. Nincs nagyobb szomorúság, mint ha az életet adó szülő megbántást hordoz a szívében a gyermekével szemben! Akármilyen hibát, vagy bűnt is követett el a gyermek.

Ugye, kedves Testvérek, mennyire ismerős történet ez? Mert engem megbántottak, hát nem bocsátok meg! Még a gyermekemnek sem! Milyen nagy önzés ez!

Hányszor megbántjuk az Istent? És ő mindig megbocsát, újra és újra, ha vissza akarunk térni hozzá. Ha kérjük, mint a 'tékozló fiú', hogy engedjen vissza, bocsásson meg.

A bocsánatkérés is egy erény. Ha megbántunk valakit, kell tudnunk odaállni eléje, és bocsánatát kérni. Miért olyan nehéz ez? Sokaknak az egész élete zsákutcába kerül, mert képtelen a bocsánatkérésre. Sok házasság megy emiatt tönkre, mert nem tudnak a házások egymás szemébe nézve őszintén bocsánatot kérni. 'Hibáztam, megbántottalak, megbántam, bocsáss meg!' Az önzés, az alázat hiánya nem engedi a bocsánatkérést.

Pedig tüskével a szívben nem jó, nem is lehet élni. Nem segít ezen, ha elfutunk, vagy elfordítjuk a fejünket. A tüskét ki kell húzni. Nem kell megvárni a bocsánatkérést, mert akkor tudunk igazán tiszta szívvel megbocsátani, ha már nincs is ott az a tüske.

A történetbeli atya sem vár a bocsánatkérésre, hanem várja vissza a fiát feltétel nélkül.

Törekednünk kell arra, hogy Jézus Krisztus példája nyomán éljünk, és kövessük mindenben az Ő tanítását! Mint ebben a példabeszédben, úgy kell tudnunk megbocsátani, úgy kell tudnunk segíteni annak, akinek a legnagyobb szüksége van arra. A családban a leginkább. Mert óvnunk, védenünk kell a családot.

2010. március 7.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 13,1-9)

Abban az időben:

Épp jött néhány ember, s azokról a galileaiakról hozott hírt, akiknek vérét Pilátus áldozatuk vérével vegyítette. Erre Jézus megjegyezte: "Azt hiszitek, hogy ezek a galileaiak bűnösebbek voltak, mint a többi galileai, azért, hogy így jártak? Mondom nektek: nem! De ha nem tartotok bűnbánatot, éppúgy elvesztek ti is mind. Vagy az a tizennyolc ember, akire rádólt Silóámban a torony, és agyonzúzta őket, azt hiszitek, hogy bűnösebbek voltak, mint Jeruzsálem lakói közül bárki? Mondom nektek: nem! De ha nem tartotok bűnbánatot, éppúgy elvesztek ti is mindnyájan."

Aztán egy példabeszédet mondott. "Egy embernek a szőlejében volt egy fügefafa. Kiment, gyümölcsöt keresett rajta, de nem talált. Erre így szólt vincellérjéhez: Három év óta mindig jövök, hogy gyümölcsöt keressek ezen a fügefán, de nem találok. Vágd ki! Miért foglalja itt a helyet? De az így válaszolt: Uram, hagyd még egy évig! Körülásom és megtrágyázom, hátha terem jövőre? Ha mégsem, akkor majd kivágod."

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! A mai napon figyelmünket különösen megfogja az Olvasmány szövege Mózes második könyvéből (*Kiv 3, 1-8a,13-15*). Mi az Isten neve, hogy szólíthatjuk? Isten azt feleli Mózesnek: 'Én vagyok, aki Vagyok!' Miért így fogalmaz vajon az Isten?

Kedves Testvérek! Ha Isten magának valamilyen nevet adna, akkor evilágivá minősítené magát. Teremtménynek adná meg magát. Nem lenne mindenható. Isten nem ad magának nevet, mert az Istent nem lehet beskatulyázni, lehatárolni.

Minden embernek adnak nevet, amivel azonosítják, de be is határolják. A névvel meghatározott valaki ő, és nem több.

'Az vagyok, aki Vagyok!' A világmindenség ura. Nemcsak a Földdé, hanem az egész világmindenségé. Nem lehet lehatárolni, hogy ilyen és ilyen. Személyes ugyan, de mindenek felett. Végtelenül távol van mindentől, de egyszerre nagyon közel is.

Mózes nem tudja, hogyan mondja el mindezt majd a társainak. Nehéz is felfogni, elfogadni, hogy van valaki, aki nem nevezhető meg, nem meghatározható emberi mértékkel. Pedig mindenki azóta is ezt próbálja, és nem tud mit kezdeni azzal, hogy hogyan nevezze Istent.

Gondolkodtak már azon, Testvérek, hogy mit jelent az Önök számára az a szó, hogy Isten? Ugye, a legmegterheltebb szó ez a szó, hogy Isten. Isten nevével, nevében sok mindent tesznek az emberek. Isten nevében gyógyítanak, szeretetet visznek, adnak, Isten nevében jótékonykodnak, segítenek, de sokszor Isten nevében gyilkolnak, Isten nevével megaláznak, kiközösítenek, tönkretesznek embereket. Micsoda ellentmondások!

De akkor hol kell állnunk Isten nevével kapcsolatban? Keresnünk kell mindenben és mindenkor az élő Istent, hogy a szerint éljük az életünket! Nem hivatkozás az Isten, mert akkor az ember csak saját magát akarja előtérbe nyomni, igazolni.

Az ember történelmi pimaszsága, hogy bűneit Istenre hivatkozva követi el, hogy igazolást nyerjenek tettei. De ezzel legfeljebb az emberek előtt igazolhatja magát, Isten előtt nem.

Ha az emberek valóban Istent igyekeznének az élet középpontjává tenni, akkor nem is lenne szükség hivatkozásra, hiszen akkor ott jelen lenne az Isten mindenben.

De sajnos az ember isten akar lenni. A másik ember fölé akar kerekedni és ezért Istenre hivatkozik.

Figyeljünk, kedves Testvérek, hogy állunk Isten nevével! Az Ő nevében akarok cselekedni, vagy Őbenne, Ővele akarok élni? Önmagam vagyok a cselekedeteimben és hozzáadom Isten nevét, vagy képes vagyok engedni Istent működni magamban?

Tudják, Testvérek, hogy járok Pilisszentkeresztre szlovákul misézni, így jól ismerem a nevezetes szlovák ünnepeket is, amin megjelennek sokan olyanok, akik csak ekkor találják meg a templom környékét. Akkor, amikor mutatni lehet a szlovákságukat. Erre mondják manapság, hogy megélhetési szlovákok. De mondhatnánk megélhetési magyart is. Azzal akar előnyökhöz jutni, hogy ő szlováknak, vagy magyarnak, vagy akárminek született. Nem valódi, csak hivatkozás! És ha erre valaki rámutat, akkor az rögtön rasszista, vagy antiszemita, vagy mindenféle rosszindulatúnak elmondják.

Nem valódi, csak hivatkozás!

Most vannak újabban jelvények is, kereszt van benne. Most lépten-nyomon találkozni ezzel a jelvényel. De vajon a jelvényt maguknak vallók közül hányat látni a templomokban? Hánynak az élete Krisztus? A kereszt csak hivatkozás, nem valódi tartalom! Nem attól keresztény valaki, hogy keresztet rajzol, vagy visel.

Isten nevére így kerül az a sok hamisság. Az ember így képes meghamisítani Istent. Az őbenne is helyet kereső Istent, így pedig nem megy. A valódi, az élő Istent nem lehet hamisítani. Azaz önmagát hamisítja, csapja be az ilyen ember.

A mai evangéliumi szakasz ritkaság, mert nem valódi történetet, megtörtént esetet mond el, hanem teológiai értekezés. Jézus arról beszél tanítványainak, hogy vajon bűnösebbek-e azok, akik valamilyen katasztrófában elpusztulnak. Ma is sokszor feltett kérdés ez. Jézus megválaszolja: nem bűnösebbek, de mindenki más ugyanúgy elpusztulhat, ha nem tart bűnbánatot. Vajon a rómaiak, Izrael akkori megszállói bűnösebbek, mint Izrael akkori népei?

Figyeljék meg, Testvérek, soha sehol nem olvashatunk arról, hogy Jézus beszélt volna a rómaiak ellen. Nem politikai volt az ő küldetése. A zeloták, a szadduceusok állandóan a rómaiak ellen szervezkedtek, de Jézus azt mondja nekik: 'Térjete meg inkább, a lelketekkel törődjete inkább! Mert ha nem így tesztek, akkor nem lesztek különbek, és éppúgy elpusztultok, mint minden más bűnös. Ha kiüldöznétek a rómaiakat, de nem tértek meg, akkor egymásnak fogtok esni. Mert az eddigi közös ellenség helyett keresni fogtok újat.'

Nem éppen erről szól a mai világ?

Nem kéne inkább Jézusra hallgatni? 'Ha nem tértek meg, nem juttok előbbre!' A vigasz az, hogy a Mennyei Atya mindig közel van, és van mód a megtérésre. Ezt mondja a vincellér a gazdának a fügefáról, ami nem terem: „Uram, hagyd még egy évig! Körülásom és megtrágyázom, hátha terem jövőre?”

A megtérés az egyetlen út arra, hogy ismét életünk lehessen. Valódi életünk, Istennel közös életünk, hivatkozás nélküli életünk.

Vigyük magunkkal a mai Szentlecke utolsó mondatát: 'Aki azt hiszi, hogy áll, ügyeljen, nehogy elessék.'

2010. február 28.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 9,28b-36)

Abban az időben:

Jézus kiválasztotta Pétert, Jánost és Jakabot, és fölment velük a hegyre imádkozni. Míg imádkozott, arca teljesen átváltozott, ruhája pedig hófehéren ragyogott. S íme, két férfi beszélgetett vele: Mózes és Illés. Megdicsőülten jelentek meg, és haláláról beszélgettek, amelyet Jeruzsálemben kell majd elszenvednie.

Pétert és társait elnyomta az álom. Amikor fölébredtek, látták dicsőségét és a mellette álló két férfit. Azok már épp menni készültek.

Péter akkor így szólt Jézushoz: "Mester, jó nekünk itt lennünk! Hadd csináljunk három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet." Nem tudta ugyanis, hogy mit mondjon.

Közben felhő támadt és beborította őket. A felhőben félelem szállta meg őket. A felhőből szózat hallatszott: "Ez az én választott Fiam. Őt hallgassátok." Miközben a szózat hangzott, Jézus ismét egyedül volt. Ők pedig hallgattak, és senkinek sem árultak el semmit abból, amit láttak.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Hétről hétre olvasunk az Evangéliumból Jézus csodatetteiről, gyógyításairól tanításáról, szeretetteljes emberségéről. A mai evangéliumi szakasz különbözik az összes többitől. Ez a részlet is egy történetet mond el Jézus életéből. De ebben a történet nem a tanítványok, Jézus és más emberek, hanem Jézus és a Mennyei Atya kapcsolatáról szól.

Jézus és a Mennyei Atya kapcsolatáról szól a mai Szent Evangélium. Az Atya és a Fiú kapcsolatáról. Azt mutatja fel, hogy nem szabad leragadnunk a csodáknál, a tanításoknál, Jézus gyógyító szereteténél, mert sokkalta többről szól a hír. Isten és ember találkozásáról, Isten és az Isten Fiának a találkozásáról. Ekkor történik meg véglegesen, hogy Jézus felismeri a küldetését!

Sok féle úgynevezett apokrif irat létezik a világban, ezekre nagy divat ma hivatkozni. Péter, Jakab, Mária néven írott evangéliumok. Ezekről annyit tudunk, hogy 3-400 évvel később íródtak. Ezek az akkori időknek megfelelő felfogásban született tanulmányokként foghatók fel. Az ezekben leírtak nem a közvetlenül megtapasztalt jézusi történetek leírásai, hanem az azokról történő elmélkedések, következtetések sokszor jó szándékú, sokszor hamis leírásai. Az ezekre hivatkozók gyakran esnek abba a hibába, hogy ezeket citálják az igazság titkos forrásaiként. De hiszen ezekben olyan történet is le van írva, hogy a gyermek Jézus a homokban kézzel galambot formált, rálehel, és a galamb életre kelve elrepült! Ez az együgyű történet azt bizonyítaná, hogy Jézus már gyermekként is tudatában volt isteni létének. Ez nem lehetett így!

Jézus ember volt, teljes emberi léttel, és csak lassanként, lépésről lépésre ismerte fel küldetését, az Istenfiú voltát. Ehhez el kellett jutnia a Tábor hegyére, és odáig végig kellett élnie az életét, tapasztalatokat szerezve, egyre inkább felismerve a történésekben, hogy mire szánta Őt az Atya.

Itt, a Tábor hegyén történik meg Jézus 'színe változása', átlényegülése imádkozás közben, majd hallatszik a szózat: 'Ez az én választott (szeretett) Fiam! Őt hallgassátok!'

Az ott jelenlévő apostolok semmit nem értenek a történetekből. Pedig ők is követték a Jézussal történeteket, a csodatételeket, gyógyításokat, és most hallják a szózatot. Mert ha felfogták volna az Úrjézus isteni voltát, akkor nem hagyták volna el nagypénteken, amikor mind szerteszét futottak.

Itt, a Tábor hegyén válik teljessé Jézus tudatában is, amit töredékesen eddig is tudott, érzett. Több mint harminc év kiteljesedése ez a pillanat. Az Atya szól: "Te vagy az én szeretett Fiam!". Az átlényegülés megtörténik.

Számunkra is példa ez. Az életünk sok éve kell ahhoz, hogy felismerjük az Istent és meghalljuk az ő hozzánk szóló kinyilatkoztatását. Mert nekünk is szól, minket is meghív küldetésünkre. Erre készülni kell, ahogy Jézus élete is a készülés volt. Készen kell lennünk arra, amikor megindulunk a magunk Tábor hegyére, hogy találkozzunk az Istennel. Hogy megkapjuk a küldetést, hogy részévé váljunk Isten művének.

Készületlenül hiába megyünk fel a hegyre.

Voltam azon a hegyen, ahol Mózes megkötötte Istennel a szövetséget egy csoport másik emberrel együtt. Épp egy zsidó ember volt az, aki cigarettázott, amíg ott voltunk. Vajon mit kaphatott ez az ember ott lelki élményként? Semmit. Nyilván nem is jelentett neki semmit a hely, sem az, amit a hely jelent.

Az apostolok is készületlenül mentek fel a Tábor hegyére, nem készültek arra, ami ott történni fog, üres kézzel, azaz üres lélekkel jöttek is le onnan. Mert ha megtelt volna a lelkük, nem hagyták cserben az Urat. Később jöttek rá, hogy mi is történt ott velük.

Mi is gyakran vagyunk így. Később jövünk rá. Ezért kell készülnünk, ezért kell készen lennünk.

Gyakran van a miseszövegekben is az a kifejezés, hogy a 'földi zarándokútját járó egyház'. Erre a zarándokútra is készülni kell. Mi is készülünk minden zarándoklatunkra, különben üres kézzel, üres lélekkel térünk haza. Minden zarándoklaton készülünk arra, hogy találkozzunk Istennel. Ha felkészültünk, meg is történik a találkozás.

Éppen arra valók a zarándokhelyek, a kegyhelyek. Ilyen helyekre úgy megyek, hogy készülök arra, megemelem a lelkem az Úristenhez.

Gyönyörű szokás, hogy oly sokan mennek Csíksomlyóra pünkösdkor. De vajon hányan készülnek erre. És hányan vannak, akik soha templomba nem térnek be, de vagy divatból, vagy 'nagy magyarként' zarándokolnak erre az ünnepre. Itt a faluban is ismerek nem sokakat, akik minden évben ott vannak Csíksomlyón, de a saját faluja templomában még nem volt. Vajon milyen találkozásra számít az ilyen ember? Milyen lélekkel tér haza?

Ez a mi kis templomunk is lehet a Tábor hegye. Itt is találkozhatom Istennel, ha készülök rá. Ide sem jöhetünk készületlenül, mert nem jön létre a találkozás. Nem szólít meg az Úr.

Pedig ezért vannak a szentmisék itt, vagy más templomban, vagy a zarándokhelyeken. Hogy találkozzak Istennel! Hogy megadja küldetésemet! Hogy művének részévé tegyen!

Nagyszüleink korosztálya nem utazhatott, de mégis megvoltak a találkozásaik még kegyhelyeken is. Voltak nekik kis képeik a kegyhelyekről, és az elég volt az imádságos lelküknek arra, hogy találkozzanak Istennel. Jártak a saját templomukba, készült lélekkel fogadták az egyszerű életük küldetését. Élő kapcsolatuk volt az Istennel. Rábízták az egész életüket. Ez a hit adta az erőt, hogy kitartsanak, amikor nem jött vissza a férj, a fiú a háborúból.

Adjon az Isten hitet és erőt ahhoz, hogy készülni tudjunk az Istennel való találkozásra, akárhol is van éppen számunkra a Tábor hegy! Mert ha készülten megyek, akkor megszólít az Úr.

2010. február 21.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 4,1-13)

Abban az időben:

Jézus a Szentlélektől eltelve otthagyta a Jordánt, s a Lélek ösztönzésére a pusztába vonult negyven napra. Itt megkísértette a sátán. Ezekben a napokban nem evett semmit sem, de végül is megéhezett. Ekkor megszólította a sátán: "Ha Isten Fia vagy, mondd ennek a kőnek, hogy váljék kenyérré."

De Jézus ezt felelte: "Írva van, nemcsak kenyérral él az ember."

Erre a sátán fölvezette egy magas hegyre, és egy szempillantás alatt felvonultatta szeme előtt a földkerekség minden országát. "Minden hatalmat és dicsőséget neked adok - mondta -, mert hisz én kaptam meg, és annak adom, akinek akarom. Ha leborulva hódolsz előttem, ez mind a tied lesz."

Jézus elutasította: "Írva van: Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!"

Ekkor a sátán Jeruzsálembe vitte, a templom párkányára állította, és így szólt: "Ha Isten Fia vagy, vedd le magad innét. Hisz írva van: angyalainak parancsolta, hogy oltalmazzanak, és: kezükön hordoznak majd, nehogy kőbe üsd a lábad."

De Jézus ezt válaszolta: "Az is írva van: Ne kísértsd Uradat, Istenedet!"

Miután a sátán ezekkel a kísértésekkel hiába próbálkozott, egy időre elhagyta Jézust.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Nagyböjt első vasárnapján az evangélium üzenete, hogy készüljünk. Készüljünk szívvel-lélekkel a böjti időben, hogy húsvétkor részesülhessünk a feltámadt Krisztus szeretetében.

Gyökössy Endre, református lelkész írja egy helyen, hogy amikor szüleit kitelepítették a háború után Szarvasra, ott nagyon nagy ínségben éltek. Ő akkor vett egy nagy koffert, megtöltötte élelemmel, hogy elvigye nekik. Nagyon nehéz volt a koffer. Vonszolta magát a nagy súllyal a városon keresztül, újra és újra le kellett tennie. Ült egy bácsi a háza előtt, és nézte őt a nagy kofferral. Leült melléje, hogy megpihenjen. Az öreg csendesen csak annyit mondott: 'Vedd a válladra, úgy könnyebb lesz!'

Vedd a válladra, úgy könnyebb lesz! Erről szól a nagyböjt. Meg kell tanulnunk a vállunkra venni a nehézségeket, mert úgy könnyebb. Nem vonszolni magunkkal, hanem felvenni a vállunkra. Egyben le kell tennünk a felesleges és hibás dolgainkat, meg kell szabadulni azoktól. De a nehézségek, a kudarcok, az élet önként vállalt, vagy kötelező terheit vinnünk kell, és akkor jobb, ha a vállunkra vesszük.

Mindeközben egyben bízhatunk: Isten csak annyi terhet rak ránk, amennyit elbírnak. De csak vele együtt bírható ez a teher.

Számomra a keresztút stációi közül a legközelebb áll cirenei Simon és Veronika esete. Két, Jézustól távoli ember, akik máig hatóan mutatnak nekünk példát. Cirenei Simon odamegy a kereszt alatt leroskadt Jézushoz, és segít. Egy darabig viszi is helyette a súlyos keresztfát. Tudjuk jól, némely források szerint nem önszántából ment segíteni, de ezt nem tudjuk, és nem is fontos. Tény, hogy segített a szenvedő Jézuson. Veronika megtörölte a szenvedő arcot, hogy kicsit enyhítsen a fájdalmakon. Mindkét esetben az együttérzés maga is segítség.

Ez a kérdés számunkra a nagyböjtben: képes vagyok-e együtt érezni, melléállni és segíteni az értünk minden áldozatot vállaló Jézus Krisztusnak?

Ha erre képessé tudom tenni magam, akkor a vállamra felvett legnagyobb teher cipelésében is lesz segítség. Mindig ér bennünket is kísértés, ahogy Jézus Krisztust is megkísértette a sátán, lesz elbizonytalanodás, de a segítség ebben sem marad el, ha Krisztus mellett állok az Ő keresztútján.

Minden arról szól, a Megtestesülés, a szenvedés, a Kereszthalál, a Feltámadás, az írások, és ezért kapjuk a terheket, hogy az Isten szeretetében részesüljünk, azaz üdvözüljünk. Csak vedd a válladra! Ne a szívedre, ne a lelkedre, a válladra, mert úgy könnyebb.

Napóleon külügyminisztere, Talleyrand bíboros mondta, amikor a franciák is és az osztrákok is meg akarták szerezni maguknak Velencét: 'Nem azért versengenek, mert mást akarnak, hanem mert ugyanazt akarják: Velence gazdagságát!'

Ma sem másról szól a sok veszekedés, marakodás, minthogy ki tudja megszerezni a koncot. Nem azon vitatkoznak, hogy a jóra rámutatva állítsák, hogy az a jó, a rosszra mutatva, hogy az rossz. Hanem, hogy ki tudja megszerezni a több hatalmat, a több vagyont. Ezért marad zárva sokak szíve a nagyböjtben is, ezért nem tudnak ünnepelni, mert nem azon különböznek, hogy jobbá legyenek, érdemesek legyenek Jézus Krisztus mellé állni, hanem csak az, hogyan lehet hatalma mások felett. Ez a sátáni siker. Ez a lelki süllyedés.

Vedd a válladra! Mert ha nem így teszel, ha csak vonszolod az élet terheit, egyszer csak mérlegelni, alkudozni kezdesz. A sátán mindenütt a nyomunkban jár, és felajánlja a hatalmat, a koncot, amit ővele könnyen megszerezhetsz.

De a mi mérlegelésünk más. Isten és ember szolgálata, harmónia Istennel és emberrel. Ez terhekkal jár, de azt a vállunkra vesszük.

Az Istennek és embernek tett szolgálat kiteljesíti az embert. Nem abban kell különböznem másoknál, hogy mennyivel magasabb a polc, ahonnan lenézek rájuk, hanem, hogy jobban szolgálom-e Istent és az embert.

A nagyböjti nagy lehetőség a szentgyónásban rejlik. Ebben az időben helyrehozható a széttört kép, ami az arcunkból látszik a tükörben. Isten megengedte a megtérést, a megbánt bűnök megbocsátását, a megtisztulást. És újra erőre kaphat a megtévedt ember, hogy vállára vegye a terheit, és haladhat tovább. Legfőbb imádságunkban is benne van: 'ne vígy minket a kísértésbe'. Kísértés van, megtévedés van, bűn van, de van megbánás és megbocsátás.

Egymás ellen is vétkezünk, egymástól is bocsánatot kell kérnünk. Nem a 'bocsi'-ról beszélek, amikor még egymás szemébe sem néznek, mert ebben nincs megbánás. A megbocsátás megbánást feltételez. Ez nem lehet egy odavetett 'bocsi', vagy 'elnézést'. A bocsánatkérés bátorságot, erőt kíván. Sokan gondolják, hogy az gyengeség. Nem, a megbánás bevallása nagy lelki erőt bizonyít.

Három dologra épül a készülés húsvétra: az imára, a böjtre és az alamizsnára. Többet imádkozunk a böjti időben! Jöjjünk a pénteki keresztútra, hogy ne öten-hatan legyünk. Ha mi nem imádkozunk, akkor ki fog helyettünk? A böjt nem fogyókúra, nem éhezés, hanem önmegtartóztatás és lemondás gyakorlata. Az alamizsna lehet a megbocsátás ajándékozása is. Lehet ajándékozni még több figyelmet, még több szeretetet.

Kedves Testvérek! Oly sok lelki gazdagságot kaptunk elődeinktől, annyi szép hagyományt! Élünk ezekkel! Gondoljunk templomkerülő családtagjainkra, imádkozzunk értük, jöjjünk miattuk a keresztutat járni, böjtöljünk értük, ajándékozzuk nekik lemondásainkat, imáinkat!

2010. február 14.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 6,17,20-26)

Az apostolok kiválasztása után Jézus lejött a hegyről, és egy sík terepen megállt. Rengeteg tanítvány sereglett köréje, és hatalmas tömeg vette körül egész Júdeából, Jeruzsálemből, valamint a tíruszi és szidóni tengermellékről.

Ekkor tanítványaira emelte tekintetét, és megszólalt:

„Boldogok vagytok, ti, szegények, mert tiétek az Isten országa. Boldogok vagytok, akik most éheztek, mert jutalmul bőségben lesz részetek.

Boldogok vagytok, akik most sírtok, mert sírástok nevetésre fordul.

Boldogok vagytok, ha gyűlölnék titeket az emberek, kizárnak körükből és megrágalmaznak, s neveteket, mint valami szégyenletes dolgot emlegetik az Emberfia miatt. Örüljétek, ha majd ez bekövetkezik, és ujjongjatok, mert nagy jutalomban részesültök a mennyben. Atyáik is így bántak a prófétákkal.

De jaj nektek, gazdagok, mert már megkaptátok vigasztalástokat. Jaj nektek, akik jóllaktatok, mert éhezni fogtok.

Jaj nektek, akik most nevettek, mert sírni és jajgatni fogtok! Jaj nektek, ha az emberek hízelegnek nektek! Hisz atyáik is így tettek a hamis prófétákkal.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Sokszor halljuk a nyolc boldogság elhangzásának történetét, sokszor, sokféleképpen próbálják, próbáljuk magyarázni, hogy megértsük, felfoghassuk tartalmát, logikáját.

Mit szeretne mondani, tanítani az Úrjézus a nyolc boldogság által?

De vajon képes arra az ember, hogy boldog legyen? 'Minden ember boldog akar lenni' – mondja a sláger, de vajon tud-e boldog lenni, tudja-e, hogy mi a boldogság?

Egy biztos: ha az ember az Istennel és a világgal békeességben él, akkor képes a boldogságra, akkor boldoggá lesz. De vajon lehetséges-e egyszerre élő kapcsolatban lenni az Úristennel, a Szentháromsággal, és élő, kiegyensúlyozott kapcsolatban lenni a körülöttünk kavargó világgal, a körülöttünk élőkkel?

Ez a feladat! Isten és ember kapcsolatának harmonikus megélése. Ehhez kell kisöpörni minden hitványságot a lelkünkéből, keserúséget, féltékenységet, kishitúséget, és sorolhatjuk. Mindannyian gyarló emberek vagyunk, de éppen azért járunk a templomba, igyekszünk megragadni Isten segítő kezét, hogy jobb emberré váljunk. Nap, mint nap küzdünk magunkkal, hogy gyarlóságainkat elveszítsük, levetközzük. Ez a küzdelem mindaddig tart, ameddig itt élünk ezen a világon. De ennek a küzdelemnek a során már kijut a boldogság, mert derűssé, szerető és szeretett emberré válhatunk.

Ez az alapja életünknek és ez a csúcsa is. Minden erre épül, minden ezért épül, alakul, mindennek ez a célja.

Mert hiába van meg mindenem anyagi téren, ha nincs bennem derű, nem tudok szeretni és engem sem szeretnek. Akkor nincs boldogság az életemben.

A kulcs, a titok nyitja nem titok. Megtalálni Istennel és emberrel a harmóniát. Ehhez azonban meg kell szabadulni, szabaddá kell válni az anyagi kötöttségektől.

A megaláztatás, a legborzasztóbb életkörülmények közepette is rálel az ember a boldogságra, ha szabad marad a lelke. A legszörnyűbb megaláztatás, az árulás sem töri össze a szabad lelket. Gondoljunk arra, milyen lehetett Julius Cézár számára azzal szembesülni, hogy a legjobban szeretett Brutus is beledöfi a merénylő tört! Milyen lehetett Jézus számára Júdás csókja, amikor éppen a szeretet jelével, a csókkal adja fel őt az elfogására érkezőknek! 'Júdás, csókkal árulod el az Emberfiát?'

Mindenki életében előfordult már, hogy át kellett élni az árulás lesújtó csapását. Más megaláztatás is ér bennünket. Hányan gúnyolódnak rajtunk, hogy mi kitartunk Isten mellett. Mégis, minden ilyen lelki, vagy akár testi megpróbáltatás közepette is megtalálható a boldogság, ha harmóniát igyekszünk tartani Istennel és emberrel.

Boldogtalan, szeretet-éhes és reményvesztett világban élünk. Gúnyolódó, gáncoskodó, rágalmazó emberek között élünk. De él az Isten és bízhatunk benne! Boldog lesz az ember, aki hitével fogja Isten segítő kezét és az emberekkel is megtalálja a békességet.

Pilisszentkereszten tanítottam, amikor Kertész Imre Nobel díjas lett, és a tanári karban nagy vita támadt a Sorstalanság című regényről. Én már akkor másodszor kezdtem olvasni, mert elsőre nem voltam képes felfogni a leírt helyzeteket, a főszereplő fiú érzéseit, tapasztalatait. Nekem akaratlanul is a nyolc boldogság jutott eszembe. A nyolc boldogság megélése. Ez a 15-16 éves fiú azt mondja a regényben, hogy a poklok poklában is megmaradt benne az emberség, a lelki szabadság.

Kiszabadulása után kérdezik tőle, hogy miként élte meg a borzalmakat. A fiú azt válaszolja, hogy ott is volt boldogság, ott is volt öröm. Ezt nem értették. Sokan nem értik az olvasók sem. Az érti meg, aki érti a nyolc boldogság tanulságát. Ha Istenért beléd rúgnak, ha leköpnek, megaláznak, akkor is ember maradsz, boldog ember, mert a lelked szabad marad. Ha az Istentől kapott származásod miatt üldöznek, akkor is ember maradsz. Mert a lelked szabad marad.

Nem egyszerű megérteni a regény mondandóját, de a nyolc boldogságtól közelítve felfoghatjuk, hogy miként lehetséges lelkileg szabadnak maradni, ezáltal boldogságot, örömet megélni olyan szörnyű körülmények között is. Ez a lelki szabadság adja, hogy az éppen adott szörnyűségeket ne fogadja el az ember, csak átmenetként vegye. Tudja, hogy nem ez a valóság, hanem annak átmeneti szörnyű torzulása. Így marad meg a derű, így lehet túlélni.

Kedves Testvérek! Jön a Nagyböjt! Egy újabb olyan időszak, amikor rendezhető Isten és ember viszonya, azaz az ember ismét lehetőséget kap a lelke rendbetételére, a hitványságok kisöprésére. Vajon nem árultuk-e el az Úr Jézus Krisztust, ahogy Júdás tette? Talán éppen az életünkkel. Vagy azzal, hogy nem vállaljuk a hozzá tartozást. Szégyelljük. Hányszor aláztuk meg embertársaink bántásával?

Ha minket aláznak meg az Isten miatt, az pedig nagy boldogság! Emlékszem gyerekkoromra, amikor november 7-én nem mehettünk lampionos felvonulásra mi, a ministránsok. Ez nekünk tilos volt, fájt is bizony, mert milyen szívesen vittük volna a lampiont. De most, ha elmegyek egy-egy volt elvtárs temetésére, kérdezem magamban: 'No, kedves, ki győzött! Ugye, hogy az Isten győzött! A végén mindig Isten győz!'

2010. január 24.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 1,1-4; 4,14-21)

Már sokan vállalkoztak arra, hogy a körünkben lejátszódott eseményeket leírják, úgy, ahogy ránk maradt azoktól, akik kezdettől fogva szemtanúi és szolgálói voltak az isteni igének. Most jónak láttam én is, hogy elejétől kezdve mindennek pontosan utánajárjak, és sorban leírjak neked mindent, tiszteletre méltó Teofil, hogy meggyőződjél róla, mennyire megbízhatóak azok a tanítások, amelyekre oktattak.

Abban az időben: Jézus a Lélek erejével visszatért Galileába. Híre elterjedt az egész környéken. Tanította zsinagógákban, és mindenki elismeréssel beszélt róla.

Eljutott Názáretbe is, ahol nevelkedett. Szokása szerint bement szombaton a zsinagógába, és olvasásra jelentkezett. Izajás próféta könyvét adták oda neki. Szétbontotta a tekercset, és éppen arra a helyre talált, ahol ez volt írva: „Az Úr Lelke van rajtam, Fölkent engem és elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, s hirdessem a foglyoknak a szabadulást, a vakoknak a látást, hogy szabaddá tegyem az elnyomottakat, és hirdessem: elérkezett az Úr esztendeje.”

Összetekerte az Írást, átadta a szolgának és leült. A zsinagógában minden szem rászegeződött. Ő pedig elkezdte beszédét: „Ma beteljesedett az Írás, amelyet az imént hallottatok.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Lukácsról hagyomány alapján tudjuk, hogy görög származású orvos volt, aki Pál apostollal járt, az ő tanítványa volt. Lukács készíttetését érezte arra, hogy leírja az általa hallottakat, de mindennek utánajárt, a közvetlen tanúktól szerzett bizonyosságot, hogy nem mese, nem legenda mindaz, amit leírt.

Nem a mindent jobban tudó kérdésére írta le vele a történeteket, hanem az a meggyőződés, hogy igazat mondtak neki, valóságos eseményeket rögzít azzal, hogy leírja.

Jézusban sem találunk kérdést, amikor a szokást megtartva olvasásra jelentkeznek a zsinagógában. Nem azzal áll elő, hogy ő jobbat tud, mint ezek a régi írások, amelyek már nem érvényesek. Tisztelettel veszi kézbe az Írást és olvas belőle az éppen kinyitott résznél.

Nem véletlen azonban, hogy egy látszólag jelentéktelen változtatással olvasta Jézus a szakaszt. Az eredeti Izajás szövegben az áll, hogy 'Az Úristen lelke van rajtam, mert felkent engem az Úr, elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, hogy bekötözöm a megtört szívűeket, hirdessem a foglyoknak a szabadulást, és a megkötözötteknek a börtönt megnyissam' A fordítás különbözőségétől eltekintve eddig azonos a szöveg. De a mondat vége kissé eltérő: 'az Úr kegyelmének esztendején és Istenünk bosszújának napján, hogy megvigasztalják minden gyászolót.' Jézus hamarabb hagyja abba az olvasást, mint a mondat vége.

Miután leül, hozzáteszi az olvasottakhoz: 'Ma beteljesedett az Írás! Énvelem teljesedett be, de itt nincs helye a bosszúnak.'

Az Ószövetség szövegét olvassa, de az Újszövetség szellemében, ahol már nincs helye a bosszúnak. Isten nem bosszúálló! Isten nem büntet, hanem megszabadítani akarja az embert a bűneitől. Rá akarja vezetni az embert, hogy befogadja Isten igéjét, amivel élni képes.

'Az Úr Lelke van rajtam. Mert én vagyok a Fölkent!' – olvassa Jézus. Milyen döbbenet hallgathatták ezt a jelenlévők!

A fölkent hatalmat jelent, a királyok voltak a fölkentek. A méltóság, a hatalom erejét jelképezték a krizmával, olaj és balzsam keverékével történő kenettel. A Jézus által olvasott írás azt jelenti,

hogy Isten hatalmat adott neki. Mert Ő a Fölkent, a Messiás. Majd a későbbi görög szó, a Krisztus is azt jelenti, hogy a Fölkent.

'Az Úr Lelke van rajtam. Mert én vagyok a Fölkent!' Küldetése van, mert ehhez kapta a felhatalmazást. El is mondja Jézus az Írás szavaival: ' hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, s hirdessem a foglyoknak a szabadulást, a vakoknak a látást, hogy szabaddá tegyem az elnyomottakat.'

Nekünk is ez a küldetésünk, erre kapjuk a felhatalmazást, ezért leszünk fölkentek a keresztségben. Az Isten fölkent papja lesz mindenki a keresztségben. Ezáltal teljesedik ki a lélek, amely bennünk van, hogy munkálkodjék a felhatalmazásnak megfelelően. Hogy a lélek által legyünk, működjünk, éljünk. Erre a munkálkodásra, erre a működésre készülni is kell, nem elég a felhatalmazás.

Az apostolok sem kapták meg a Szentlelket hamarabb, mint pünkösdkor. Vajon miért nem? Miért kellett ötven napot várni ezzel? Mert nem voltak készek a befogadására, nem voltak felkészültek. Meg kellett történnie nagypénteknek, a Feltámadásnak és mindazon események megélésének, amelyek azt követően felkészítették őket, felismerték a hivatásukat. Gondoljuk el, hogy mit élhettek át az apostolok ez alatt az ötven nap alatt! Először csalódniuk kellett nagypénteken. Nem azt várták, hogy Jézus, akit körberajongott a nép, ezáltal órájuk is sugárzott a dicsőség, és nagypénteken mindez semmivé lesz, Jézust, mint egy utolsó bűnözőt kivégzik. A Feltámadás is megdöbbentő, hihetetlen, de Jézus korábbi szavaira már kezdenek emlékezni. Majd a későbbi események! Fel kellett fogniuk, hogy valami egészen más történik velük, mint azt ők magukban elképzelték. Mindezt fel kellett fogniuk, elfogadniuk, de nem tudással, hanem a lelkükkel, a hitükkel.

A bérmálkozáskor sem a hittan ismerete, a tudás a fontos, hanem a lélek készenléte a lélek szerint életre. Hogy képes legyek Isten fölkent papjaként működni, munkálkodni.

A lélek szimbóluma sosem valami állandó, mozdulatlan, hanem az állandó mozgás. Nem a művirág! Nővérem mondta, hogy nem szereti a művirágot, mert soha nincs elhervadt szirma, amit le kéne csipkedni, hogy a többi még szépen mutasson. A művirág mindig egyforma.

A Szentírásban is a lelket a tűz, a víz, a szél szimbolizálja. Minden olyan dolog, ami állandóan változik. A lélek az emberben is így működik, ami elhervadt, leszáradt, azt le kell csipkedni, hogy éljen a többi.

Kedves Testvérek! Felkészültek vagyunk-e, hogy megfeleljünk a ránk szabott feladatnak, amiért fölkent papok lettünk a keresztségben? Képesek vagyunk-e örömhírt vinni a lelki szegényeknek, tudjuk-e hirdetni a lelki foglyoknak a szabadulást, a lelki vakoknak a látást? Jézus Krisztus mutatja a példát és segítség is minden helyzetben. Képesek vagyunk-e ezt a segítséget befogadni?

2010. január 17.

Evangélium Szent János könyvéből (Jn. 2,1-11)

Abban az időben:

Menyegzőt tartottak a galileai Kánánban, amelyen Jézus anyja is ott volt. Jézust is meghívták a menyegzőre, tanítványaival együtt.

Amikor fogytán volt a bor, Jézus anyja megjegyezte: „Nincs több boruk.” Jézus azt felelte: „Mit akarsz tőlem, asszony? Még nem jött el az én óráim.” Erre anyja szólt a szolgáltnak: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond!”

Volt ott hat kőkorsó, a zsidóknál szokásos tisztálkodás céljára, mindegyik két-három mérős. Jézus szólt a szolgáltnak: „Töltsétek meg a korsókat vízzel!” Meg is töltötték azokat színültig.

Ekkor azt mondta nekik: „Most merítsetek belőle, és vigyétek oda a násznagynak.” Odavitték.

Amikor a násznagy megízlelte a borrá vált vizet, nem tudta, hogy honnan való. A szolgálak azonban, akik a vizet merítették, tudták. A násznagy hívatta a vőlegényt, s szemére vetette: „Először mindenki a jó bort adja, s csak mikor már megittasodtak, akkor az alábbvalót. Te meg mostanáig tartogattad a jó bort.”

Ekkor kezdte meg Jézus csodajeleit a galileai Kánánban. Kinyilatkoztatta dicsőségét, s tanítványjai hittek benne.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Gyerekkorom óta ad töprengeni valót ez a mai evangélium, vajon mit akar tanítani, mit akar vele Jézus üzeni nekünk? Talán csak annyi, hogy nem volt elég bor?

Jézus számtalan csodát tett, de ezek szinte kivétel nélkül az ember nyomorúságában való megsegítésére történnek. Visszaadja a vak látását, a béna újra járni tud, a vérfolyásos asszony újra egészséges lesz, a leprás megtisztul, lenyugtatja a vihart, hogy fel ne boruljon a bárka. Ebben az evangéliumi leírásban történik egyedül olyan csoda, amely az ember örömeire szolgál. Jézus Krisztus nemcsak a szenvedő ember mellett áll, de ott van az ember mellett az örömben, a boldogságban is.

Isten nem gátja a boldogságnak, az örömnök. Éppen hogy Általa teljesedik ki ez a boldogság, ez az öröm.

Jézus elmegy a rokonok menyegzőjére anyjával együtt. A kopt keresztény hagyomány szerint Szűz Mária nővérének a gyermeke ment férjhez ezen az esküvőn. Természetes, hogy Mária segített nővérének, és figyelme volt a lakodalom menetére. Abban az időben a lakodalmak nyolc napig tartottak. Szerdán indult az esküvő és következő szerdáig tartott. Nyolc napon át ünnepelte a falu közössége a házasuló fiatalok szent elhatározását, az Istennel együtt megkötött szövetséget. A héberben nincs is külön szó az esküvőre és a szövetségkötésre. Ebbe a szövetségkötésbe a két fiatal családja is benne volt, így vált olyan fontossá a közösség számára, hogy ezt nem lehetett egy fél óra alatt elintézni, mint ahogy manapság történik sokszor.

Nyilván nem megy ma már, hogy nyolc napig oly sok ember együtt ünnepeljen, de a nagy ünnep alap gondolata is elveszett, és ez a baj. A szövetségkötés jelentőségének megünneplése. A két fiatal és családjaik életre szóló szövetségének ünneplése, amely szövetségbe Istent is bevonták. Ezt nem szabadna kihagyni ma sem.

Jézus részese volt a szövetségkötés ünneplésének, tudatában volt az esemény jelentőségének, ezért segítette a bor kifogyásakor. A korsók, amikről szó van, 480 literesek, sőt 720 literesek is lehettek. Ebből megbecsülhetjük a jelenlévők számát.

Jézus borra változtatja a vizet, hogy az ünneplés ne szakadjon meg. Biztosan nagy öröm volt ez az esküvő, ez a lakodalom minden résztvevőnek. Ezt az örömet, ezt a boldogságot nem vághatta félbe az, hogy rosszul mérték fel a vendéglátók a bor mennyiségét. Sőt! Még jobb bort ad, mint ami addig volt.

Ezt jegyezzük meg, kedves Testvérek, a mai evangéliumból! Isten velünk van minden élethelyzetünkben. Legtöbbször akkor fordulunk Hozzá, ha bajban vagyunk, vagy valamilyen bajban kérjük a segítségét. De az Úristen velünk van az örömben is. Teljessé teszi örömünket, maradéktalan boldogságot kapunk Általa.

2010. január 10.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 3,15-16,21-22)

Abban az időben:

A nép feszülten várakozott. Mindnyájan azon töprengtek magukban, vajon nem János-e a Krisztus. Ezért János így szólt hozzájuk: „Én csak vízzel keresztellek benneteket. De eljön, aki hatalmasabb nálam, akinek saruszíját sem vagyok méltó megoldani. Ő majd Szentlélekkel és tűzzel fog titeket megkeresztelni.”

Ekkor történt, hogy amikor a nép keresztelkedni ment, Jézus is megkeresztelkedett. Miközben imádkozott, megnyílt az ég, és a Szentlélek szállt rá látható alakban, mint egy galamb. Szózat is hallatszott az égből: „Te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Jézus megkeresztelkedésén elmélkedünk ma. Tudjuk jól, Jézus Krisztus két természettel rendelkezett, egy emberi és egy isteni természettel. Isten volta miatt bűne nem volt, így nem volt szüksége a megkeresztelkedésre. Mégis beállt a Jordán folyóba, hogy mutassa nekünk alázatát, az isteni kegyelem fogadását.

Tudjuk jól, hogy a Szentírásban a vízhez számtalan csoda kapcsolódik. 'Az Isten a vízről számos tanítást adott az emberiségnek' – így kezdődik a keresztelési szertartás. A Teremtéskor az Isten lelke a vizek felett lebegett. A Vízözönkor sokan elpusztultak a víz által, de sokan megtisztultak. Mózes megszabadította népét az egyiptomi fogságból a Vörös tenger vizének szétválasztásával. Ugyanígy szabadítja meg az Isten az embereket a keresztség által.

Testvérek, meggyőződésem szerint az Isten legnagyobb ajándéka az emberiség számára a keresztség. Az ember odaáll élő hittel az isten elé, és kéri, hogy számára is nyíljék meg az ég, és az Istennek kedve teljék benne, hogy hallja: 'ő az én szeretett fiam, vagy lányom!'

A keresztségben a megszentelő kegyelem révén elindul bennünk egy folyamat, amely az isteni mű részesévé tesz bennünket, amelyben együtt kell működnünk, jobban fogalmazva együttműködhetünk az Istennel.

Sokszor kérdezik, hogy ha valaki református, vagy evangélikus létére át akar térni a katolikus egyházhoz, akkor annak újra kell-e keresztelkednie. Kedves Testvérek, nincs külön katolikus keresztelés, hiszen akit az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében kereszteltek meg, az keresztény! Az áttéréshez egyedül egy szentmise keretében a Hiszekegyre tett esküre van szükség.

A keresztség megismételhetetlen. Egy isteni csoda, amelyre minden embernek szüksége van, lenne. Arra kell törekednünk, hogy mindenki számára elérhetővé tegyük a keresztség szentségét, hogy egyre többen mondjanak rá igent. Mert bizony, egyre kevesebben keresztelkednek meg.

Annál nagyobb élmény nincs is egy pap számára, mint mikor jelentkezik egy felnőtt ember, hogy szeretne megkeresztelkedni. Ilyen kérés előtt mindig nyitva a plébánia kapuja. Ez akkor is így van, ha ilyen ügyben is figyelembe illik venni a környező településekkel kapcsolatos kollegialitást, de ez sosem akadály.

Hál'Istennek többször adatik meg olyan eset is, amikor a házasulandók közt van meg nem keresztelkedett, és az esküvő előtt veszi fel a keresztség szentségét. A kérdésre, hogy miért nem volt eddig megkeresztelve, gyakran jön a válasz, hogy: 'akartam, de nem tudtam hogyan kell kérnem', 'akartam, csak úgy tudom, sok feltétele van, ami elriasztott'.

Nem kell tartani a keresztségtől! A keresztségben majd működik az isteni kegyelem, ha elő hittel nyitja ki valaki a szívét, a lelkét a keresztség befogadására. Isten kegyelme mindenkiben működik. 'A szél ott fú, ahol akar' – mondja a Szentírás.

Ezért állt be biztosan Jézus is a Jordán vizébe, hogy mutassa, az első lépést Isten felé az embernek kell megtennie. Mert elhatározás, erő kell ehhez az első lépéshez. A döntés, hogy akarom.

Kisgyermek esetén ez a döntés a szülő feladata. Ebben a döntésben a szülő elhatározása van benne, hogy mindent elkövet azért, hogy segítse a keresztségben megkapott kegyelem munkáját a gyermek lelkében. Ezért nem kell várni a kereszteléssel.

Régi anyakönyvekben látszik, hogy az újszülöttet pár hetes korában már megkeresztelték. Nem vártak éveket.

Mostanában arra szoktak hivatkozni, hogy még nem találtak megfelelő keresztszülőket. Évekig keresik, majd ha egyáltalán sor kerül a keresztelőre, akkor derül ki, hogy még a keresztség is gond a keresztszülőnek. Ilyenkor, kedves Testvérek, éppen az a bizonyos elhatározás, az a döntés hiányzik, hogy megtegyék az első lépést a gyermekkel Isten felé.

Nem családi találkozó, egy társadalmi esemény, egy garden party a keresztelés!

A keresztség által egy hatalmas isteni kegyelmet kap a megkeresztelt. Az ehhez kapcsolódó családi eseménynek ezt kell ünnepelnie. Azt az örömet kell kifejeznie, hogy a kisgyermek megkapta ezt a legnagyobb isteni ajándékot!

Törekedjünk arra, kedves Testvérek, hogy minél többen legyenek megkeresztelve a környezetünkben! Rohamosan nő azoknak a száma, akik keresztség nélkül élnek. Akikkel nem törődtek, akinek nem adták meg ezt a lehetőséget, hogy az a bizonyos első lépés az Isten felé megtörténjen, hogy munkálhasson benne az isteni kegyelem.

Köszönjük meg, Testvérek, hogy minket volt, aki elvitt a keresztelőre! Köszönjük meg, hogy megkaptuk ezt az isteni kegyelmet, amely a mai napig velünk van.

2010. január 1.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 2,16-21)

A pásztorok sietve elindultak, és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő Kisdedet. Miután látták, elbeszélték mindazt, amit korábban megtudtak a Gyermekről. Aki csak hallotta, csodálkozott a pásztorok elbeszélésén. Mária pedig szívébe véste szavaikat, és gyakran elgondolkodott rajtuk. A pásztorok ezután hazatértek. Dicsérték és magasztalták Istent mindazért, amit láttak és hallottak, pontosan úgy, amint (az angyalok) előre megmondták nekik. Azután eltelt nyolc nap, és körülmetélték a Gyermeket. A Jézus nevet adták neki, mert így nevezte őt az angyal, mielőtt még anyja méhében megfogant volna.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! A polgári év kezdetével mit is kérhetünk az Úristentől erre az évre? Minden ember, akinek komoly, mély hite van, igazán istenfélő embernek tartja magát, minden ilyen ember jól tudja, hogy két dologban biztosan az Úristenhez fordul: a hálaadással és az áldás kérésével.

Nincs olyan ember, akinek ne volna mit megköszönnie az Istennek, és nincs olyan ember sem, akinek ne volna szüksége az Isten áldására a jövőjét illetően.

Tegnap este hálát adtunk az egész évért itt a templomban, szentmise keretében. Ma pedig itt állunk már az Újesztendőben, és ismét szentmisében kérjük az Isten áldását a jövő évi életünkre.

Mit is jelent az áldás?

Az emberiség történetében mindig megvolt az áldás szakralitása. Nincs is olyan, hogy profán, hétköznapi, egyszerű áldás. Hitetlen, vallástalan áldás sincs. Lehet, hogy ezzel is próbálkozni fognak a minden értéket lerombolni akarók, az embert az Isten helyébe ültetők, de üres marad az áldásuk.

Az áldás Istenhez kötődik. Nem tárgyak, birtoklás, nem emberi szándékok adják az áldás erejét. Isten adja, aki bennünket az ő hordozóivá tett. Ha képessé válunk arra, hogy bennünk éljen, akkor áldása hordozói is leszünk. Képesek leszünk fogadni az áldását, és képesek leszünk továbbadni is.

Minden megkeresztelt emberbe elhelyezte az Isten az életet, az isteni életet, az isteni létet. Pál apostol mondja: 'nem tudjátok, hogy Istennek házai vagytok?'

Áldássá válunk! Az Ószövetség még azt is ki meri mondani, hogy ha nem válunk áldássá, akkor bizony átokká válunk.

Minden szertartás, minden szentmise, minden liturgia, ha hiányzik belőle az áldás, akkor irodalmi estté silányul. Ilyenek a polgári szertartások. Szépen felöltözve összejönnek az emberek, verset hallgatnak, beszédeket, zenét, de ahol nincs ott az Isten, ott nem történik semmi. Az emberek lelkükben ugyanúgy mennek, ahogy jöttek. Mert nem kaptak áldást, amit magukkal vihetnének, amitől kicsit emelkedik a lelkük.

Képessé kell válnunk arra, hogy áldássá váljunk! Az isteni élet továbbadására képessé kell válnunk! Talán soha nem volt ennyire szüksége a világnak olyan emberekre, akik képesek erre, mint most.

Tegnap este is meg lehetett tapasztalni, hogy a mai magyar fejekben mekkora zűrzavar uralkodik. A magyar kultúrának soha nem volt része ez a sok puffogtatás, zajkeltés, szilveszteri őrjöngés. Az én falumban csak kibontottak egy pezsgőt, koccintottak az Újévre, és másnap mentek a szentmisére, hogy áldásban részesüljenek.

Hová lett a szülői áldás? Még nem oly régen, ha megkérték a lány kezét, vagy a fiú hagyta el a házat a feleségéért, de csak ha hosszabb útra is indult a gyermek, akkor apjától, anyjától áldást kapott. Az Istentől kapott áldást továbbadták a gyermekeiknek. Ebben benne van, hogy ők maguk alkalmasak voltak az áldás befogadására, és az is, hogy a gyermek befogadta azt, az áldás kíséerte az útján.

Még a halottnak is megadták az áldást, anélkül nem temették el, mert megtisztelték a kedves halott porhüvelyét. Ma már maga a temetés is sokszor elmarad, csak valahogy elpucolják az elhunytat.

Az új házba addig nem költöztek be régen, hogy ne lett volna megáldva. Nem a rossz-szellemek ellen, hanem a bentlakók lelkéért, hogy velük legyen az áldás, és ez segítse őket, hogy maguk is áldássá váljanak.

Az áldás révén élete lesz az embernek. Ez olyan, mint víz a virágnak. Ha nem kap vizet a virág, akkor elpusztul. Áldás nélkül az emberi lét is vegetációvá satnyul. Isten áldása nélkül kiüresedik az élet.

Régen mondták, hogy egy újmisési áldásért elkophat egy csizma, oly sokat ér. Olyan sokra értékelték az áldást, az újmisési pap áldását, hogy akár egy csizma is elkophatott, míg elgyalogoltak az újmisére.

Ezt az áldás utáni vágyat vissza kell hoznunk a mindennapjainkba, mert szükségünk van az áldásra. Ez a vágy nem egyszerű szokás, hanem éltető erő. Vissza kell szereznünk elvett, elhagyott értékeinket!

Ilyen elvett értékünk a Vízkereszt ünnepe, ami a környező országokban a napján, január 6-án állami ünnep. Ugyanilyen elfogadhatatlan helyzet, hogy Magyarországon, Mária országában nincs egyetlen Mária-ünnep, amely állami ünnep lenne. Vissza kell szereznünk! Helyette van egy pünkösdhétfőnk, ami semmilyen ünnep. Nem ünnep. Az ilyesmi, az olyan ünnep, aminek nincs tartalma, nem ünnep. Csupán lélekrombolás. Olyan, mint a szilveszteri puffogatás. Üres zaj.

Kell az áldás, kedves Testvérek! Ha az Úr nem építi a házat, hasztalan fárad az építő! Ha nem Isten segítségével kezdünk, nem is fog sikerülni semmi.

Ma különösen szokás Magyarország feltámadásáról beszélni. Évtizedekig nem lehet másokra, például a kommunistákra fogni a sikertelenséget! Mint egy tőlünk független csodáról, ami egyszer csak megtörténik, mert megérdemeljük, úgy beszélnek az ország megújulásáról. Mitől fog feltámadni, megújulni? Nem mástól, nem magától, nem egy párttól, hanem tőlünk!

Vissza kell hozni az értékeket, vissza kell hozni magát az Istent! Az Isten áldását kell kérnünk és kiérdemelnünk. Akkor menni fog az ország szekere. Húsz éve hivatkoznak mindenre sokan, mutogatnak erre-arra, de maguk felé nem. Pedig mindenki maga magát alkalmassá teheti az áldás kérésére, elfogadására, és megváltozik a környezet.

Áldás lesz azon!